

Як чепурили їжачка

Леся Мовчун

Заклопотана їжачиха кинула хатні справи і ледве встигла схопити за вухо бідового синочка, який і гадки не мав повертатися додому. Він дзиґою крутнувся біля дверей і хотів було у дременути в ліс.

— Попався, шибенику! — промовила з полегшенням їжачиха. Придивившись до сина, вона аж лапками сплеснула: — А який занехаяний! Ти хоч глядівся в Голубе озерце?

Вигляд у малюка й справді був неохайний: мордочка замурзана, голочки позлипалися. Розпашілий від гри, він тільки хекав і підшморгував носом.

— Ану-ну, зараз ми тебе... — суворо приказувала матуся.

Набравши в глиняний черепок води з Голубого озерця, їжачиха дістала брусок сунічного

мила і заходилася купати синочка.

Вона обережно терла мочалкою з пахучої соломи спинку, розгладжувала голочки і раз у раз повторювала:

— Он сухий листочок зачепився... Мабуть, із зайцями грався під старою березою? А тут що в тебе? Реп'яшок? Це вже точно — у бур'яні ховався!

Малюк сопів, затуляючись від густої піни.

— А ось, ось... Подумайте лишень! І як тебе відмити від смоли? Знову бігав на соснову галявину дражнити білочок!

Їжачок відсапувався і ухилявся від міцних маминих лапок.

— Ну, от... Тепер любо глянути: голочки гладенькі та м'якенькі, наче хутро в Ховрашка!

— Та я, тітонько, і є Ховрашок! — обтрусився малюк і вибіг із хатки. І вже за порогом гукнув: — А за їжачка не турбуйтеся: його, мабуть, моя мама виміє...